

(Заканченне. Пачатак
на 1-й стар.).

— Чаго гэта грамадзянства так непакоіцца пра Антуана Пэангу? Мы ж забіспечылі яму надзейную ахову.

КВЕТКІ ЖЫВЫЯ І МЁРТВЫЯ

(Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.)

воны Насірыччэ! Дзяляўскага раёна з'яўляецца адной з адстаючых гаспадарак вобласці. Непрыглядная была ў мінулыя гады структура пасяўных плошчаў. Важнейшыя кармавыя культуры займалі нязначныя праязны, затое травы былі на першым плане. Вось таму ў мінулым годзе на сто гектараў угоддзі калас атрымалі ўсяго 141,4 цэнтнера малака, а ад ікожнай каровы надоеда на 1407 кілаграмаў. Калі б і хацеў якісьці ніжэйшы паказчык па вытворчасці малака ў рэспубліцы, то, напэўна, не знайшоў бы. Па мясу тут таксама паўнейшы прывал. Яго атрымалі на сто гектараў зямлі ўсяго на 17,2 цэнтнера. Хіба неведомыя гэтыя лічбы аспранту і яго навуковаму кіраўніку Дамітрыю Аўрамачу Забелу? Вядомы, але што з таго. Ім бы толькі прапінку свой пункт гледжання на траву.

Радзаны хлебаворы ідуць у нагу з жыллем, скарочаюць пасевы траў за кошт пахвырэння збожжавых, кукурузы і буркоў, а аспрант Р. Ямайдзік і яго кіраўнік Д. Забела раўняюцца на мінулыя аджыўшэ. І яны тут не ўспомінілі словы Мікіты Сіргеевіча Хрушчоў, сказаныя ім нядаўна на нарадзе работнікаў сельскай гаспадаркі нечарназёмнай зоны РСФСР: «Простыя людзі ў калгасах і саўгасах атрымліваюць больш збожжжа, мяса, малака, чым атрымліваюць даследчыцы гаспадаркі. Прабачце за грубасць, але як тут не сказаць: на яго д'абі патрэбна народу такая «ваука»».

Гэта ў поўнай меры адносіцца да тав. Забелы. У мінулы годзе, калі ўжо травалюная сістэма скампраметавала сябе канчаткова, ён выпусціў брашуру аб старанні культурных пашаў, у якой ўсяляк ухваліў травы, рэкамендуе іх сяць не толькі ў лугавых севазаротах, а і на ворнай зямлі і асабліва на асушаных тарфяніках. Гэта з дапамогай такіх вучоных, як тав. Забела, беларускія тарфянікі на 60 працэнтаў былі заняты травамі. А асушаныя былі толькі гэта завадзкія дню ўраджаю каштоўных культур — збожжавых і тэхнічных.

М. С. Хрушчэў на нарадзе работнікаў сельскай гаспадаркі Беларусі рэзка крытыкаваў беспаспадаравае выкарыстанне асушаных тарфянікаў. Гэта выдатныя зямлі. У нас ёсць сотні гаспадарак, якія атрымліваюць высокі ўраджай кукурузы, буркоў, бабовых. І ўсё ж тарфянікі застаюцца мала вывучанымі. Ды і не дзіўна. Ініцыятыву земляробства, Ініцыятыву мелірацыі, забяспечыўшы ў травополі, і мэта не ставілі вывучаць і рацыянальнае выкарыстанне асушаных тарфянікаў. Ні адна аспрант не прычэплены да распрацоўкі гэтай тэмы. Затое з якім поспехам даследуюцца такія «малюскі», як баркун, які пустаепаўна расце на абочынах пралезных дарог. Яму надаецца ледзь не рэвалюцыйнае значэнне ў сельскай гаспадарцы. Вось ужо сапраўды: робяць з мукі слаі!

САМ ПРАЦЭС, метады па падрыхтоўцы будучых вучоных пакладваюцца ча-

кад многа лепшага. Першае патрабаванне, якое прадаўляецца да аспранта, — гэта свечасова, п'яна дэлава распісанаму раскладу здаваць розныя «мінімумы». Аспранту, які працуе, скажам, дзесці ў дзень каласе, перш за ўсё рупіцца не дослед, а думка: як ён не адстае, свечасова здаць экзамены. Таму і здаваецца часта, што пакуль аспрант разлічыцца з кандыдацкім мінімумам, глядзіш — і два гады прайшлі. На навуковую працу часу застаецца мала. У выніку ў беларускіх інстытутах ніхто не ведае і не памятае выкладу, каб аспрант абараніў дысертацию за час свайго навукавання.

Нельга тут даць гэтых рэцэптаў. Гэтае пытанне патрабуе шырокага абмеркавання. Але варта было б прыгледзецца да практыкі падрыхтоўкі аспрантаў у Польскай Народнай Рэспубліцы. Галоўная ўвага ўдзяляецца там напісанню дысертации. І толькі пасля гэтага аспрант здае кандыдацкі мінімум. Могуць запрэчыць: а як жа з замежнай мовай? Без яе не дадзена нельга ўсебакова вырашыць пастаўленую перад сабой задачу. Патрэбна многа чытаць замежнай літаратуры. Гэтае пытанне не такое ўжо і складанае, як здаецца на першы погляд. Праста можна па-высці патрабаванні пры паступленні ў аспрантуру, не залічаючы людзей, якія не валодаюць неабходным мінімумам ведаў па замежнай мове.

Непрадуганы план задачы кандыдацкага «мінімуму» — толькі адна з прычын неадпаведнага падрыхтоўкі аспрантаў, ватрымім з напісаннем дысертации. Ужо з першых дзён навукавае чакае многа неспраўнаў, а часам нечаканых рэзультатаў. Даручышы тэму, яму прызначаюць навуковага кіраўніка. У большасці выпадкаў кіраўнік павінен мець доктарскае званне. Пагоня за доктарамі прыводзіць да таго, што за адным кіраўніком замацоўваюцца дзесці аспрантаў. Вынікі атрымліваюцца неадпаведныя. Вучоных не ў стане забяспечыць усіх глыбокімі, амплістэчнымі навукавымі, наладзіць штодзённую кіраўніцтва работамі.

А чаму абавязкова навуковым кіраўніком павінен быць доктар навук? Чаму так баяліся даручаць гэтую справу вопытным кандыдатам навук? Супраць таго практыкі і традыцыі выказваюцца самі аспранты. Мне давялося гутарыць з многімі. І ўсе яны з'яўляюцца ў адзін голас, што гэты парадокс патрэбна мяняць.

Хто ў нас не ведае і не чыніць выдатнага вучонага, таленавітага арганізатара, акадэміка Міхала Яфімавіча Мацапура. Машыны, створаныя інстытутам пад яго кіраўніцтвам, выкідаюць шчырае, глыбокае захваленне. Але, акрамя М. Мацапура, у інстытуте працуюць яшчэ шмат вучоных і практыкаў. Чамусьці ж акадэмік адзім кіруе навуковымі работамі 24 аспрантаў. Якая б арудзіца ні была ў вучонага, ён не ў сілах ажыццявіць кіраўніцтва распрацоўкай такой колькасці тэм.

Можна прывесці такі прыклад. Яшчэ ў 1957 годзе ў аспрантуру пры навукова-даслед-

чым інстытуте механізацыі сельскай гаспадаркі паступіў інжынер Барыс Гарбузаў. Хоць ён працаваў дырэктарам электрастанцыі, але тэму атрымаў па ацяпленню і вентыляцыі жылых будынкаў. Ды гэта няважна. Прайшоў амаль пяць гадоў, а тав. Гарбузаў фактычна не працягнуў да работ. Навошта ж былі выкінуты на вецер тысячы рублёў дзяржаўных сродкаў, затрачаны на ўтрыманне аспрантаў? В. Гарбузаў гаворыць, аддаючы належнае вальзірванню вопыту акадэміка М. Мацапура, што яго кіраўніком з большай карысцю маглі б быць кандыдаты навука. А. Жыліна, М. Сварыш, В. Снепанчук, профіль работы якіх найбольш блізка да тэмы аспранта.

Я спытаў, калі В. Гарбузаў у апошні раз гутарыў на тэме са сваім кіраўніком.

— Мінулым летам, — быў адказ.

Каментарый тут непатрэбны! І ўсё ж, калі гэта ні парадасалі, В. Гарбузаў пашанаваў. Яму толькі адзім раз мянілі тэму і ўсё ж не мянілі кіраўнікоў. А вось аспранты Наўкова даследчага інстытута жыццёвага даследчага інстытута вучоных і практыкаў. Затое ўсеякае добрае адкрыццё знойдзе тут гаражы прыхільніцкі і неадпаведна будзе правы грамадзянства.

Апошняе, на чым хацелася б спыніцца, гэта на тых «златых горах», якія абяцалі кожнаму аспранту ў пачатку яго вучобы. Возьмем, да прыкладу, знаёмых ужо нам М. Кулака і А. Сучэвіча, якія працуюць над праблемай аднапарасткавых цукровых буркоў. У плане іх работ сёрыд шматлікіх пунктаў ёсць і таі: штогадовае павелічэнне ў Украіну, у навукова-даследчы інстытут. На вылікі жаль, гэты важнейшы пункт амаль не ажыццяўляецца.

Як вядома, радзіма аднапарасткавых буркоў — Украіна. Стваральнікам гэтага віду буркоў прысуджана Ленінская прэмія. Яны займаюцца на Украіне сотні тысяч гектараў і даюць выдатныя ўраджай. У нас жа, у Беларусі, на працягу многіх гадоў над аднапарасткавымі буркамі адводзіцца карлікаваты ўдзел. І толькі для эксперыменту вучоных. Фактычна мы ідзем уступлю, як кажуць, пакаем лютую, якая дыміць пад носам. Сапраўды, чаму б не з'ездзіць аспрант у Украіну? Праблема, глыбавыя ўмовы распусцілі здольнасцю ад украінскіх, але прычым утварэння буркоў, арганізацыя справы застаюцца аднолькавымі. Няхай бы аспрант савамі вачыма ўбачыў тое, што рупліва шукае ў кнігах.

А якім бы ажыццяўляў да нашых будучых вучоных-буркаводаў было б практычнае знаёмства з дасягненнямі прафесара Куданскага буркавода, Героя Сацыялістычнай Працы тав. Святлічана, вопыт ягога, умяшчэнне сталі ўсеагульным універсітэтам!

Можна было б гаварыць яшчэ аб многім. І аб тым, што аспрантаў не вучаць метадычкі закладкі доследу, не артаізацуюць для гэтага лекцыі і семінары (раб), маўляў, як ужо непазбавіць. І так на працягу ўсяго лета.

Хай сабе на даследных станцыях інстытутаў праводзілі свае эксперыменты, яшчэ дзесці, ну, дваццаць чалавек. Але ж там збіраюцца многія дзесці людзей! Дык ці не пара адкрыць вароты станцыі, і выпусціць адтуль работнікаў на шырокую волю? Паглядзіце, таварышы вучоныя, якія базмежныя палі распісваюцца навокал. А колькі работай сілы — і не падлічыш... Любы калгаснік, з уласцівай яму прагай да новага, стане вышым лепшым памочнікам, ды і сам таму-сяму навушчыца!

ЗАВОДСКІ БІБЛІЯТЭКІ

Звыш шасці тысяч кніг на паліцах бібліятэкі Гомельскага завода гандлёвага абсталявання. Сюды штодзённа прыходзіць 11 тысяч чытац, асабліва вусны масіва «Качу ўсё ведаю».

3.175 тамоў кніг па розных галінах ведаў — такі мінімум фонд бібліятэкі Гомельскага дзяржаўнага падшыпніковага завода. Свае абавязковыя карткі тут маюць 376 рабочых, інжынерна-тэхнічных работнікаў і слухачоў. Кніжны фонд бібліятэкі ўвесь час расце. Летась на набыццё літаратуры

вучоных і асабліва аспрантаў закліканы працаваць, праводзіць свае даследаванні на калгасных і саўгасных палях. У адной пастанове партыі і ўрада прама гаворыцца, што абарона дысертаций можна толькі тады, калі дысертант укараніў на практыцы, у вытворчасці свае доследы. Праўда, некалькі гадоў, хоць і няспелыя крокі зроблены ў гэтым напрамку. Аспрант інстытута земляробства Аляксандр Сучэвіч працаваў над тэхнічнай насенняводства цукровых буркоў. Свой першы дослед па атрымнанню насення буркоў быў выдасядачым спосабам ён праводзіў у Скідзельскім саўгасе «Рачнавічы» Мінскай вобласці. Доследы ўдаліся. Саўгасны ўбачылі, што яны з поспехам могуць атрымліваць уласнае насенне. На гэты год пакінулі па палі — шэсць гектараў з матэрыяламі гэтай культуры і атрымваюць летам многія тоны свайго насення.

Вось гэта і гаворыць па карысці работы на калгасных і саўгасных палях! Няхай тут цяжэй праводзіць розныя хімічныя аналізы. Затое ўсеякае добрае адкрыццё знойдзе тут гаражы прыхільніцкі і неадпаведна будзе правы грамадзянства.

Апошняе, на чым хацелася б спыніцца, гэта на тых «златых горах», якія абяцалі кожнаму аспранту ў пачатку яго вучобы. Возьмем, да прыкладу, знаёмых ужо нам М. Кулака і А. Сучэвіча, якія працуюць над праблемай аднапарасткавых цукровых буркоў. У плане іх работ сёрыд шматлікіх пунктаў ёсць і таі: штогадовае павелічэнне ў Украіну, у навукова-даследчы інстытут. На вылікі жаль, гэты важнейшы пункт амаль не ажыццяўляецца.

Як вядома, радзіма аднапарасткавых буркоў — Украіна. Стваральнікам гэтага віду буркоў прысуджана Ленінская прэмія. Яны займаюцца на Украіне сотні тысяч гектараў і даюць выдатныя ўраджай. У нас жа, у Беларусі, на працягу многіх гадоў над аднапарасткавымі буркамі адводзіцца карлікаваты ўдзел. І толькі для эксперыменту вучоных. Фактычна мы ідзем уступлю, як кажуць, пакаем лютую, якая дыміць пад носам. Сапраўды, чаму б не з'ездзіць аспрант у Украіну? Праблема, глыбавыя ўмовы распусцілі здольнасцю ад украінскіх, але прычым утварэння буркоў, арганізацыя справы застаюцца аднолькавымі. Няхай бы аспрант савамі вачыма ўбачыў тое, што рупліва шукае ў кнігах.

А якім бы ажыццяўляў да нашых будучых вучоных-буркаводаў было б практычнае знаёмства з дасягненнямі прафесара Куданскага буркавода, Героя Сацыялістычнай Працы тав. Святлічана, вопыт ягога, умяшчэнне сталі ўсеагульным універсітэтам!

Можна было б гаварыць яшчэ аб многім. І аб тым, што аспрантаў не вучаць метадычкі закладкі доследу, не артаізацуюць для гэтага лекцыі і семінары (раб), маўляў, як ужо непазбавіць. І так на працягу ўсяго лета.

Хай сабе на даследных станцыях інстытутаў праводзілі свае эксперыменты, яшчэ дзесці, ну, дваццаць чалавек. Але ж там збіраюцца многія дзесці людзей! Дык ці не пара адкрыць вароты станцыі, і выпусціць адтуль работнікаў на шырокую волю? Паглядзіце, таварышы вучоныя, якія базмежныя палі распісваюцца навокал. А колькі работай сілы — і не падлічыш... Любы калгаснік, з уласцівай яму прагай да новага, стане вышым лепшым памочнікам, ды і сам таму-сяму навушчыца!

ДА 80-ГОДЗЯ З ДНЯ НАРАДЖЭННЯ ЯНКІ КУПАЛЫ

ку да юбілейнай даты, а асобныя ў канцы 1962 г. У хуткім часе наведальнікі атрымаюць дэведкі «Літаратурны музей Янкі Купалы». У ім 10 раздзелаў і прадмова. У канцы кніжкі дадаткі — асноўныя даты жыцця паэта, бібліяграфія выданняў яго твораў на беларускай, рускай і ўкраінскіх мовах, крытычная літаратура аб паэту і найбольш характэрныя купалаўскія выказванні па пытаннях грамадскага і літаратурнага жыцця краны. Дэведкі з'яўляюцца першым спробай даць навуковае асветленне асноўных прычынаў распрацоўкі аспрантаў і арганізацыі экскурсійнай работы буйнейшага беларускага нацыянальнага літаратурнага музея. У ім выкарыстоўваюцца шматлікія дакументы, фотарапрадукцыя, фотаздымкі і карціны.

Навуковую каштоўнасць мае зборнік «Народны пазт Беларусі». У яго ўваходзіць даследчы працы па асобных праблемах купалаўства, успаміны сучаснікаў (Ул. Дубоўні, А. Вялічэ, М. Хведаровіч, С. Ноўка, Я. Калітоўскага і інш.), выказванні пісьменнікаў, грамадзянства, вучоных. Асобны дэведкі складаюць род і п'янавыя дэведкі. Многія з іх друкаваны ўпершыню ў зборніку ўключаны і хваляюцца інфармацыйныя нататкі. Усе гэтыя матэрыялы расказваюць аб дзіцячых і юнацкіх гадах паэта, яго сталасці, творчым росквіце, аб папулярнасці пазт Янкі Купалы ў нашай краіне і за мяжой.

У падрыхтаваным да друку зборніку ўспамінаў аб вялікім беларускім паэце больш 50 аўтараў. Успаміны змяшчаюць у храналагічным парадку, у адпаведнасці з біяграфіяй паэта. Цяля і сардэчна апавадае аб дзіцячых і юнацкіх гадах, аб фарміраванні свецкага паэта, аб яго першых літаратурных вопытах яго сястра Л. Раманоўскай. Аб шматгадовай дружбе з Іванам Дамінічам, акая пачалася яшчэ ў гады развіцця паэта ўдзему (1912) яна і пераказвае расказвае народны пазт Беларусі Януб Колас. Сардэчна напісаны ўспаміны Ул. Лужыч, Я. Хлабодзіч, П. Мядзель, у якіх асветляюцца жыццё і літаратурная дзейнасць паэта ў гады працы яго ў Вілені і ў час вучобы ў Пецярбургу. З вялікай любоўю ўспамінаюць аб сваім сустрэчэнні з паэтам П. Глебаў, Ул. Дубоўні, І. Гурскі, М. Лукашын, М. Машара, М. Хведаровіч, А. Міронаў, А. Вялічэ, П. Кавалёў і інш.

Я. Купала быў палымічным песняром брацкай дружбы па-між народам. Гэтай тэме ён прысвяціў свае лепшыя творы. Ён вёў перапіску і падтрымліваў асабістыя кантакты з многімі пісьменнікамі братніх рэспублік. Гэты бок яго дзейнасці адлюстраваны ва ўспамінах М. Піханава, Б. Ірыніна, П. Тычыны, Ул. Сасюра, Т. Масэні, А. Венцлавы і інш.

Надрукаваны таксама ўспаміны пра Купала партыйных і саветскіх работнікаў, былых партызанаў, калгаснікаў, навушчыкаў. Яны сведчаць аб шчыльнай сувязі Я. Купалы з народам, аб яго таварыскасці, аб папулярнасці купалаўскага пазт, акая глыбока хвалюе саветскіх людзей, памагае ім будаваць камуністычнае грамадства.

Манаграфічная праца «Янка Купала і беларускі пазт» разглядае праблемы драматычнай творчасці народнага паэта і сцэнічнай гісторыі купалаўскай тэатра. У ёй прасочваецца таксама ўплыў драматычнай творчасці на развіццё сучаснай беларускай драматургіі. Выкарыстаны новыя матэрыялы па гісторыі стварэння купалаўскага п'ес і спектакляў, на мастацкаму чытанню купалаўскай тэатра, пастаючы п'ес Я. Купалы ў народных тэатрах.

Каштоўны дапаможнікам для школ з'яўляцца разназны альбом аб жыцці і творчасці Янкі Купалы. Кожная школа здолее арганізаваць у сябе выставку ці купалаўскіх куткоў.

Усе гэтыя выданні, падрыхтаваны навуковымі супрацоўнікамі музея, уносіць у купалаўства новыя факты і падзеі.

Навуковымі супрацоўнікамі музея таксама праведзена адпаведная работа па складанню бібліяграфіі твораў Янкі Купалы. Зараз выдасца праца над III-й часткай бібліяграфіі (1942—1960), у акую ўвайдзе і літаратура, прысвечаная жыццю і творчасці паэта. Распачата вывучэнне купалаўскіх рукапісаў. У фонд музея захоўваецца звыш 500 белавых і чарнавых рукапісаў, якія належаць да розных перыядаў літаратурнай дзейнасці паэта. Цяпер выдасца вывучэнне дарэвалюцыйных рукапісаў двух зборнікаў «Найлекая» і «Шляхам жыцця». Нядаўна музей атрымаў ад Дзяржаўнага бібліятэчнага ўстановаў Вілені і Пецярбургу нешчыны экзэмпляры зборніка «Шляхам жыцця» (1913). Гэта карэктурныя лісты з праўкамі аўтара, якія раскрываюць творчую лабараторыю паэта і сведчаць аб сур'ёзнай яго рабоце ў час падрыхтоўкі зборніка да друку.

За мінулы год музей папоўніў новымі цікавымі матэрыяламі — рэдкімі фотаздымкамі

Я. Купалы, кнігамі паэта, таварыскамі і газетамі з яго вершамі, пісьмамі і тэлеграмамі, якія паказваюць адносіны вялікага мастака да літаратуры братніх народаў.

А. Шаніцэ, які сустранаўся з паэтам у Вілені, Ціхатуба і Мінску, перадаў музею пісьмы і фотаздымкі Янкі Купалы, а таксама малюнак, зроблены неведомым мастаком. Перадаў музею два пісьмы Янкі Купалы літаратурнаму і пераказчыку Я. Мазальскаму.

Адпаведна рэдакцыя газеты «Савецкая Беларусь» (перыяду Вялікай Айчыннай вайны), перадаў пісьменніку Васіль Вітка. Член-карэспандэнт АН СССР В. Баркоўскі і яго жонка Н. Баркоўская (дачка вядомага філалага, акадэміка Я. Карскага) перадалі музею экзэмпляр газеты «Наша Ніва» ад 16 мая 1914 г. дзе змяшчаны артыкул Янкі Купалы аб Ул. Эпімах-Шыпілу, першым пастаюшчыку камедыі «Паўлінка» ў дарэвалюцыйным Пецярбургу. Баркоўскі даслаў і некалькі нумароў газеты «Савецкая Беларусь» за 20-я гады, у якіх надрукаваны 10 вершаў Янкі Купалы і многа матэрыялаў аб ім.

Папоўніліся фонды музея і выданнямі твораў Янкі Купалы, якія сталі ўжо бібліяграфічнай рэдкасцю. Тут маюцца на ўвазе яго першыя кніжкі «Найлекая» (1908), «Гусляр» (1910), «Адукацыя» (1910), «Шляхам жыцця» (1913), «Сон на кургане» (1913).

Музей выдасць вялікую папулярна-навуковую працу. За 16 год з часу адкрыцця музея з яго матэрыяламі пазнаёмілася каля 300 000 чалавек. А ў 1961 г. музей наведала 458 экскурсій. Музей і яго філіялы ў Віцебску, Сяльце наведвала 31 858 чалавек. З музея пазнаёміліся экскурсантамі сонечнай Грузіі і далёкай Якуціі, Украіны і Малдавіі, Літвы і Узбекістана, дэлегацыі турыстаў з Польшчы і ГДР, Венгрыі і Канады, Чэхаславакіі і Югаславіі. Асабліва часта наведваюць музей настаўнікі, калгаснікі, а якім некалі сустракаўся пазт, пісьменнікі, мастакі, артысты, кампазітары і іншыя, якія не раз гасцявалі ў доме Янкі Купалы.

Пры музеі сістэматычна працуюць лектары. За мінулы год праведзена 20 літаратурных вечараў. Два вечары праведзены ў калгасах Любаншчыны і Лагойшчыны.

Навуковымі супрацоўнікамі музея на заводзе і фабрыках Беларусі выступаюць з дакладамі і гутаркамі аб жыцці і творчасці Я. Купалы.

Юбілей Янкі Купалы — усенароднае свята, яно будзе шырока адзначацца ўсёй саветскай грамадскасцю і ў краінах народнай дэмакратыі.

А. ЕСАКОУ, І. ЖЫДОВІЧ.

НА МІНСКІМ АЎТАМАБІЛЬНЫМ

УЗНАК ДРУЖБЫ

Даўная дружба звязвае мінскіх і маскоўскіх аўтамабілістаў-даўнікоў. А цяпер вытворца сувязі палюбілі і літаратурныя паэты і прэзідэнт аўтамабілістаў-даўнікоў аднаго са свайго таварыства.

Гэтымі дзямі ў шматгаражы мінскіх аўтамабілістаў-даўнікоў апублікаваны «Літаратурная старонка», падрыхтаваная рэдакцыяй «Маскоўскага аўтамабілістаў».

Свае «Літаратурныя старонкі» адралі ў Маскву мінчане. Тут прадставілі першы лісьчышчыка К. Гляхенгаўска, электрыка А. Ранькоўска, былога работніка завода цяпер студэнта Беларускага ўніверсітэта Г. Чэрні, апавадае слесар В. Піхонава.

НА СЦЭНЕ НАРОДНАГА ТЭАТРА

Плённым быў мінулы год для калектыву завода Народнага тэатра: пастаўлены спектаклі «Лілія на арбіце» і «Свавольныя». Новыя работы з поспехам былі паказаны аўтамабілістаў-даўнікоў Мінска і Жоліна.

Артэсты Народнага тэатра пад кіраўніцтвам галоўнага рэжысёра тэатра, заслужанага артыста Казахскай ССР К. Арбенья рыхтуюць да пастаюшці два новыя спектаклі — «Глыбокая разведка» і «Сібірская навела».

З КАНЦЭРТАМІ — У КАЛГАСАХ

Калгасны клуб поўны. Гэта на сустрачку са сваімі ішэрамі-мінскімі аўтамабілістамі прыйшлі калгаснікі сельскайспеціальнага «Чырвона-партызан» Валожнаўскага раё-

на. У зале гучыць у выкананні канструктара І. Дрэзна песня Н. Сакалоўскага «Немаю». Затым па-майстэрску выконваюць «Беларускую полку» ўдзельнікі ансамбля народнай песні і танца заводскага Дома культуры Т. Галічэвіч, М. Мышко, Я. Вайцяховіч, П. Няборскі. Іх змяняюць дэкламаты.

Аўтамабілісты — частая гасць у аўтамабілістаў — у мінулым годзе адбылі 23 канцэрты ў падшэфным раёне.

Вядуцца здымкі другога фільма, які таксама будзе прысвечан жыццю аўтамабілістаў.

Я. КАРПОВСКИ.

Галоўны рэдактар Н. Е. ПАШКЕВІЧ.

Рэдакцыйная калегія: З. І. АЗГР, А. І. БУТАКОУ, К. Л. ГУБАРЭВІЧ, В. У. ІВАШЫН, А. Н. МАРЦІНОВІЧ [адказны сакратар], П. Ф. ПРЫХОДЗЬКА, Р. К. САБАЛЕНКА [намеснік галоўнага рэдактара], М. Г. ТКАЧОУ, І. З. ШАХАХОВІЧ, І. Б. ШАЦІЛА, Р. Р. ШЫРАМА.

Міністэрства культуры БССР вызвае глыбокае спачуванне народнаму артысту СССР Яўгену Карлавічу Цікоцкаму з прычыны напаткаўшага яго гора — смерці жонкі Марыі Арсеньевы ЦІКОЦКАЙ.

Кампазітары рэспублікі вызваюць глыбокае спачуванне Яўгену Карлавічу Цікоцкаму з прычыны цяжкага гора, якое напаткала яго, — смерці жонкі Марыі Арсеньевы ЦІКОЦКАЙ.

Свае пісьменніцкае БССР вызвае глыбокае спачуванне Яўгену Карлавічу Цікоцкаму з прычыны смерці яго жонкі.

Калектыву Беларускага дзяржаўнага ордэна Працоўнага Чырвонага Сцягу фільмарны вызвае глыбокае спачуванне